

Being Bogdan Nicolai

Trăiește în mai multe lumi deodată, toate existând deja în mintea lui cu mult înainte de a se materializa în fața ochilor noștri. Scenarist de televiziune, voce de radio, adept convins al online-ului și entertainer, *Bogdan Nicolai* face România să râdă mult și cu poftă. Nu ca-n comediiile americane cu chicoteli pe fundal, ci exact ca-n vremurile de glorie ale umorului românesc. **de Diana-Florina Cosmin**

Așa cum Superman își duce viața de zi cu zi în rolul timidului Clark Kent, și Bogdan Nicolai este un fel de showman sub acoperire, care ascunde – sub ochelarii cu rame negre – o personalitate efervescentă de entertainer. Impresia inițială a unei timidități s-a risipit rapid la întâlnirea noastră, pe măsură ce „Clark Kent” al lui i-a lăsat loc adevăratului Bogdan, un tânăr de 30 de ani cu aer „sfătos”, cu un umor ieșit din comun, o spontaneitate neexersată și un talent de povestitor care m-a dus fără să vreau cu gândul la comediiile românești din „Epoca de Aur” a umorului. Mai mult decât în timpurile noastre, Bogdan s-ar potrivi acelor vremuri cu iz de nostalgie în care scheciurile dovedeau subtilitate, bancurile aveau profunzime și simplul act de a râde releva straturi întregi de înțelesuri, semnificații și nuanțe.

„Glumele trebuie să rezolve ceva”, îmi explică el. „Când faci mișto că s-au scumpit asigurările, că sistemul politic e așa cum e, că se stă la cozi, când râzi de lucrurile mărunte care îi frământă pe oameni, de fapt încerci să rezolvi, prin umor, niște probleme”. Umorul fiind, crede Bogdan cu tărie, o armă invincibilă. „Când ironizezi niște personaje ar trebui să ironizezi de fapt niște defecte care ți se par urâte pentru societate”, zâmbește el. „Prin umor poți încerca să schimbi un pic lucrurile”.

Bogdan s-a născut în Sinaia și a știut întotdeauna ce vrea să facă în viață, ca și cum ar fi urmat în mod firesc un fir conductor roșu, omniprezent. Până să ajungă om de radio (unde a făcut ani de zile „ProFM’s Cool” și „Alarma ProFM”), director de programe la MTV (patru ani, până în 2012), scenarist la „Vocea României” (din 2014) și om de online, Bogdan a creat umor. Chiar și când ceea ce făcea nu avea un nume clar sau o titulatură oficială. În copilărie, glumele și personificările lui de vecini sau prieteni făceau deliciul familiei și îmi povestește, râzând, cum mama lui aproape că nu mai reușea să poarte vreo conversație serioasă cu vecinii de cartier fiindcă o bufnea râsul instantaneu amintindu-și de grimasele și mimica lor în varianta personificată de Bogdan. „Observam asemănări, iar când făceam imitațiile îi alăturam unor personaje cunoscute, gen Toto Cutugno, Julio Iglesias, în funcție de cum aveau părul sau cum mi se părea că vorbesc”, își amintește el. Totuși, „vizionara” familiei în ceea ce-l privește a fost bunica, în continuare cel mai mare suporter

și critic al lui. „Visul bunicii era să ajung la TV și indiferent la ce emisiune ne uitam la un moment dat, era convinsă că sunt și eu bun pentru ea”, râde el cu poftă. „Nu conta ce era, Tip-Top-Mini-Top, Tezaur Folcloric, Vocea Armatei, orice, se uita la mine și îmi spunea «Și tu trebuie să ajungi aici!»”.

Viziunea bunicii s-a împlinit la 14 ani, când Bogdan a intrat prima dată într-un studio de radio, Mix FM Sinaia, și apoi în televiziune, la Antena 1 Sinaia. A încercat mai întâi să-i convingă pe cei de la radio că ar fi un bun cântăreț de rap („Găseam și câte o fată cu care să fac duet, dar cântam atât de prost încât bietele de ele se rușinau cu mine și nu știau cum să inventeze pretexte ca să plece”, își amintește el, râzând), dar după nenumărate încercări catastrofale, a fost luat departe pentru un „duș rece”, prietenesc. „Mi-au spus «Ești haios, faci glume bune, mai bine îți dăm o emisiune pe weekend, dar te rugăm noi, nu mai face muzică!»”. Acolo i s-a sfârșit, chiar înainte de a începe, cariera de rapper, dar a ieșit la iveală omul de radio.

Pe tot parcursul liceului, Bogdan a realizat emisiuni de radio pe teme de interes pe plan local, făcând glume, căutând personaje relevante pentru interviuri, alergând după contracte de publicitate și convingând antreprenori locali să dea cadou casete sau CD-uri ascultătorilor, la concursuri. Totul ca un one-man-show. A devenit atât de ascultat și de popular în Sinaia încât oamenii îl sunau să-i ceară ajutorul pentru a cuceri inimi sau a-și lămurii supărările, „un fel de «Din Dragoste» sau «Surprize, surprize» înainte de vreme” cum singur glumește. De departe cea mai savuroasă poveste rămâne cea a unui cuplu de rromi din Sinaia, care s-au împăcat „în direct” și, drept mulțumire, l-au căutat la liceu și i-au adus o sticlă de șampanie și... o cutie de petarde. În luna aprilie. „Toți colegii mei erau în extaz, nimeni nu avea petarde în perioada aia a anului”, râde el.

În aceeași perioadă a ajuns și la Antena 1 Sinaia, mai întâi ca realizator de topuri muzicale și apoi de talkshow-uri în care dezbătea probleme stringente ale orașului, iar volumul de muncă s-a dublat, pentru că și aici se ocupa de tot, de la jingle-urile de generic și telefoanele date pentru a găsi publicitate până la invitați și promovare. A avut noroc, atât la liceu cât și, mai

*Încercam să devin rapper, iar băieții
de la radio m-au luat deoparte
și mi-au spus „Auzi, ești haios,
faci glume bune, mai bine îți dăm
o emisiune pe weekend, dar te
rugăm noi, nu mai face muzică!”*

Bogdan Nicolai

N-am luat pe nimeni în râs și am plecat de la ideea că orice om care sună la radio, chiar dacă mai face un dezacord sau se pierde în direct, poate avea o idee interesantă, din care să scoți ceva valoros.

târziu, la facultate (a studiat Jurnalism și Științele Comunicării), de profesori care i-au încurajat pasiunea și au înțeles de ce stă zile întregi să monteze emisiuni, să scrie știri sau să pregătească emisii. „Le-am spus că asta e pasiunea mea, că asta vreau să fac în viață și că atunci când nu sunt la școală eu nu sunt în club, la distracție, ci muncesc“.

A ajuns la PRO FM în perioada de glorie a postului, după trei demo-uri consecutive, înregistrate în magazia unui prieten din Bușteni și trimise celebrei echipe Dobrovolschi-Exarhu-Craioveanu. Primele șase luni a stat în emisie de noapte, între miezul nopții și ora trei dimineața, și nu poate uita cum, pe când Bucureștiul abia se trezea la viață, el traversa orașul din Pache Protopopescu până în Drumul Taberei. N-avea bani de taxi, așa că aștepta autobuzul, privind oamenii care abia se pregăteau să meargă la serviciu.

Pentru că avea imaginație și putere de muncă, oficialii postului l-au implicat în proiectul „PRO FM's Cool“, prin care s-au creat stații de radio în școli (mulți dintre cei care fac radio în prezent au început ca elevi de liceu implicați în acel program), așa că a străbătut țara-n lung și-n lat, convingând directorii de licee să îi acorde spațiu pentru un post de radio. Apoi, fiindcă Adrian Sârbu i-a intuit potențialul, a devenit director de programe la proaspăt-cumpăratul MTV, unde a simțit pe propria piele presiunea de a performa într-un post de nișă, cu o imagine care se cerea reformată. „Eram chemat în întâlniri cu greii din PRO, iar eu aveam 19 ani“, își amintește el. „Mi se cerea părerea și aproape că-mi era rușine să-i contrazic pe acei oameni, care erau niște legende ale televiziunii“. În acea perioadă mergea periodic la Londra, la conferințele regionale MTV, unde a făcut cea mai bună școală de televiziune pe care și-ar fi putut-o dori. „Nu mă puteam opri din notat, fiindcă totul era fascinant“, își amintește el. „Ni se lua fiecare program sau serial al postului și ni se explica de ce a fost făcut într-un anumit fel, cum a fost gândit în raport cu publicul, cum s-au făcut studiile pe muzică și multe alte lucruri de care mă ajută și în prezent în munca mea“.

Pasiunea pentru radio nu i-a dispărut nicio clipă, iar când i s-a propus să facă Alarma PROFM, matinalul postului, a simțit-o ca pe o întoarcere acasă. „Din 2010 până în 2014, cât am făcut emisiunea, eu nu am lipsit nici măcar o singură zi“, zâmbește el. „Am simțit mereu publicul și l-am respectat, nu am făcut niciodată lucruri pe care simțeam că nu le-ar agreea, nu am luat pe nimeni în râs și am plecat mereu de la ideea că orice om care sună, chiar dacă mai face un dezacord sau se pierde în direct, poate avea o idee interesantă, din care poți scoate ceva valoros“. Și-a susținut principiile, a ținut cu dinții de conceptul și de personajele pe care le crease, iar audiențele i-au dat dreptate. „Eu am făcut mereu ce am vrut, peste tot“, recunoaște el. „N-am crezut niciodată că dețin adevărul absolut, dar când am simțit să fac un anumit lucru, l-am făcut“.

La „Vocea României“ a fost chemat să dea o probă după plecarea echipei conduse de Mona Segall și, pentru a lua

testul, a „trăit“ în minte o emisiune cap-coadă: și-a imaginat ce spune fiecare antrenor în parte, cu tot cu gestică și mimică, și-a imaginat până și concurenții, melodiile lor, emoțiile, totul. „Am închis ochii, am văzut tot, apoi i-am deschis și am scris emisiunea“, își amintește el. A luat proba și a ajuns astfel scenarist pentru cel mai popular show românesc de televiziune. Chiar și așa însă, nu se declară niciodată complet mulțumit de ceea ce a făcut până acum, deși CV-ul lui este mult mai stufos decât al multor tineri de aceeași vârstă. Iar în spatele umorului debordant și a conversației spumoase se ascunde, totuși, acea frântură de timiditate pe care simțisem de la început. „Am avut, de când mă știu, o teamă să nu dezamăgesc“, recunoaște el. „Fiind cel mai mic din radio, apoi din PRO, tot timpul am simțit că trebuie să compensez vârsta prin muncă multă, prin informație, prin perfecționare continuă“. Și, chiar dacă a dovedit de multă vreme ce avea de dovedit, perfecționismul rămâne și se regăsește și în proiectele lui proprii.

Așa cum în vremurile de început îi făcea pe sinăieni să râdă, încercând să „rezolve“ prin glume situații mai puțin plăcute, precum disponibilizările de la MEFIN Sinaia, Bogdan crede în continuare în conținutul local, adaptat la piață și în glumele autentice, fără nimic tradus. Tot ceea ce scrie, montează sau povestește e 100% românesc, inspirat din realitatea noastră și raportat la lumea în care trăim. „Firul lui roșu“ îl duce tot mai mult către zona de online, pe care o simte viitorul industriei media și pe care se și concentrează acum prin blogul personal, dar și prin proiectul „Destul TV“, o serie de clipuri umoristice scrise și regizate de el. S-ar întoarce și în radio, dar niciuna dintre ofertele primite până acum nu i s-a lipit de suflet, așa că preferă să aștepte. Așteptarea a fost mereu o componentă a vieții cu care a trăit în pace.

„Cu fiecare element pe care îl am vreau să ajung undeva“, îmi explică el. Cu blogul vrea să dovedească lumii că poți să ai succes fără să-ți umpli pagina de advertoriale și reclame și fără să scrii „despre orice“ doar fiindcă ești parte a unei campanii plătite. „Dacă simt că nu am un mesaj de transmis, nu scriu“, recunoaște el. „Sunt foarte pretențios cu calitatea și nu de puține ori am șters articole întregi de care nu eram mulțumit“. Cu „Destul TV“ vrea să dea românilor umor de bună calitate, făcând uitată paradigma glumelor „reciclate“ din filmulețe și scheciuri de afară. Idei are destule și de peste tot, ceea ce nu mă miră deloc, având în vedere că experiența unui interviu cu el seamănă cu un show de stand-up. Unul nepregătit de acasă, neforțat și fără nicio glumiță exersată în fața oglinzii. Înțeleg de ce publicul de la evenimentele pe care le prezintă ca MC pleacă acasă cu zâmbetul pe buze. N-ai cum altfel, fiindcă atunci când îl vezi „în acțiune“, varianta timidă a lui „Clark Kent“ dispare ca și cum n-ar fi fost vreodată. Nici chiar rama ochelarilor negri nu poate camufla sclipirea unui adevărat showman. □